

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 12/2542

พนักงานอัยการ จังหวัด พัทลุง โจทก์ นาย สม ใจ บุญ ฤทธิ์ กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 340, ป.วิ.อ. มาตรา 227

ย่อ / หลักกฎหมาย

ขณะเกิดเหตุในบ้าน มีไฟนีออนเปิดสว่างอยู่ 6 ดวง ผู้เสียหายทั้งแปด และ ม. ก็อยู่ที่บ้านเห็นจำเลยที่ 1 กับพวกอีกคนหนึ่งถืออาวุธปืนสั้นเข้ามาในบ้านโดยมีพวก อีก 2 คน อยู่นอกบ้าน บังคับเอาทรัพย์สินจากผู้เสียหายทั้งแปดไป เชื่อว่าเป็นความจริง เพราะพยานแต่ละคนมีโอกาสดูเห็น จำเลยที่ 1 เป็นเวลานาน เมื่อจับจำเลยที่ 1 ได้ และจัดให้มีการชี้ตัวคนร้ายพยานทั้งหมดดังกล่าว ก็ชี้ได้ถูกต้องว่าจำเลยที่ 1 เป็นคนร้ายคนหนึ่ง ที่ ร่วมปล้นทรัพย์ จำเลยที่ 1 นำเจ้าพนักงานตำรวจไปติดตามเอาโทรศัพท์ กบไฟฟ้า และสร้อยคอทองคำ ของผู้เสียหาย จากผู้รับของดังกล่าวมาเป็นของกลาง นอกจากนั้นยังให้การ รับสารภาพในชั้นสอบสวน อันสนับสนุนให้เห็นว่า จำเลยที่ 1 ได้ร่วมกับพวกปล้นทรัพย์ของผู้เสียหายจริง เมื่อพยานโจทก์ทุกคนไม่เคยรู้จักจำเลยที่ 1 มาก่อน เชื่อว่าทุกคนได้เบิกความตามสัจยจริงหาได้แก่งกล่าวหา จำเลยที่ 1 ไม่ พยานหลักฐานโจทก์ฟังได้ว่าจำเลยที่ 1 เป็นคนร้ายร่วมปล้นทรัพย์ของผู้เสียหาย

คำพิพากษา

คดีสำนวนนี้ศาลชั้นต้นพิจารณาและพิพากษารวมกันมากับสำนวนคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1753/2540 และหมายเลขแดงที่ 1754/2540 ของศาลชั้นต้นโดยให้เรียกจำเลยในสำนวนนี้ว่า จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 เรียกจำเลยในสำนวนคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1753 ว่า จำเลยที่ 4 และเรียกจำเลยในสำนวนคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1754/2540 ว่า จำเลยที่ 5 ต่อมาคดีทั้งสองสำนวนดังกล่าวถึงที่สุดโดยคู่ความมิได้อุทธรณ์ คงขึ้นมาสู่การพิจารณาของศาลฎีกาเฉพาะคดีสำนวนนี้ โจทก์ฟ้องว่า จำเลยทั้งสามกับพวกอีก 3 คน ร่วมกันมีอาวุธปืนสั้นไม่ทราบชนิดและขนาดจำนวน 2 กระบอกไม่มีหมายเลขทะเบียนของเจ้าพนักงานประทับ พร้อมกระสุนปืน 2 นัด ไว้ในครอบครอง โดยไม่ได้รับใบอนุญาต กับร่วมกันพาอาวุธปืนและกระสุนปืนดังกล่าวติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและไม่มีเหตุจำเป็นเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์และร่วมกันปล้นทรัพย์เงินสด โทรศัพท์ กบไฟ ไม่ไฟฟ้า และสร้อยข้อมือทองคำ 1 เส้น รวมราคา 35,600 บาทของนายจวน ชุมจันทร์ ผู้เสียหายที่ 1 และนางรมณียา ชุมจันทร์ผู้เสียหายที่ 2 รถจักรยานยนต์ 1 คัน สร้อยคอทองคำ 1 เส้นรวมราคา 49,100 บาท ของนายสถาพร ชาวโป่ง ผู้เสียหายที่ 3 สร้อยคอทองคำ 1 เส้น ของนางสาวตุ๊กตา แดงคล้าย ผู้เสียหายที่ 4 สร้อยคอทองคำ 1 เส้น ของนางสาวยุพิน เรืองรัตน์ ผู้เสียหายที่ 5 สร้อยคอทองคำ 1 เส้น ของนางสาววรรณ ไหมทิม ผู้เสียหายที่ 6 สร้อยคอทองคำ 1 เส้น แหวนทองคำ 1 วงรวมราคา 3,750 บาท ของนางสาวราชนก แก้วหนู ผู้เสียหายที่ 7 และสร้อยคอทองคำ 1 เส้น ของนางสาวดุขฎิ ชูรักษ์ ผู้เสียหายที่ 8 ไปโดยทุจริต ในการปล้นทรัพย์ของจำเลยทั้งสามกับพวกใช้อาวุธปืนดังกล่าวชี้และขู่เชิญว่าในทันทีนั้นจะยิงประทุษร้ายผู้เสียหายทั้งแปดกับพวก ทั้งนี้เพื่อความสะดวกแก่การปล้นทรัพย์ ต่อมาเจ้าพนักงานยึดได้ทรัพย์สินบางส่วนของผู้เสียหายบางคนเป็นของกลาง ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91, 340, 340 ตรี พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน

วัดสระเบ็ด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวูรป็น พ.ศ. 2490 มาตรา 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิ และให้
จำเลยทั้งสามร่วมกันค้ำหรือใช้ราคาทรัพย์สินจำนวน 25,600 บาท แก่ผู้เสียหายที่ 1 และที่ 2 จำนวน
5,000 บาท แก่ผู้เสียหายที่ 3 จำนวน 2,500 บาท แก่ผู้เสียหายที่ 4 จำนวน 5,000 บาท แก่
ผู้เสียหายที่ 5 จำนวน 5,000 บาท แก่ผู้เสียหายที่ 6 จำนวน 1,250 บาท แก่ผู้เสียหายที่ 7
และจำนวน 2,500 บาทแก่ผู้เสียหายที่ 8 ด้วย จำเลยทั้งสามให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า
จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 340 วรรคสอง ประกอบมาตรา 340 ตรี,
371, 83 พระราชบัญญัติอาวูรป็น เครื่องกระสุนปืนวัดสระเบ็ด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวูรป็น
พ.ศ. 2490 มาตรา 7, 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 วรรคสาม, 72 ทวิ วรรคสอง การกระทำของจำเลยที่ 1
เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้เรียงกระทงลงโทษ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐาน
ปล้นทรัพย์ จำคุก 23 ปี ฐานมีอาวูรป็นที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมาย
ไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาตจำคุก 6 เดือน ฐานพาอาวูรป็นไปในหมู่บ้านและ
ทางสาธารณะ โดยไม่ได้รับใบอนุญาต ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวูรป็นฯ ซึ่งเป็นบทหนัก จำคุก
6 เดือน รวม 3 กระทง จำคุก 24 ปี จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพในชั้นสอบสวน เป็นประโยชน์แก่
การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสาม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78
คงจำคุก 16 ปี กับให้จำเลยที่ 1 ค้ำหรือใช้ราคาทรัพย์สินจำนวน 25,600 บาท แก่ผู้เสียหายที่ 1 และที่
2 จำนวน 5,000 บาท แก่ผู้เสียหายที่ 3 จำนวน 2,500 บาท แก่ผู้เสียหายที่ 4 จำนวน 5,000 บาท
แก่ผู้เสียหายที่ 5 จำนวน 5,000 บาท แก่ผู้เสียหายที่ 6 จำนวน 1,250 บาท แก่ผู้เสียหายที่ 7
และจำนวน 2,500 บาท แก่ผู้เสียหายที่ 8 ด้วย ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 และที่ 3 จำเลยที่ 1
อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษาแก้เป็นว่า ไม่ปรับบทลงโทษจำเลยที่ 1 ตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยที่ 1
ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "พิเคราะห์แล้ว ในความผิดฐานมีอาวูรป็นที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับ
ใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและพาอาวูรป็นไปใน
หมู่บ้านและทางสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาต ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยที่ 1
กระทงละ 6 เดือน ลงโทษให้หนึ่งในสามคงจำคุกกระทงละ 4 เดือน และศาลอุทธรณ์ภาค 3 มิได้
พิพากษาแก้ในส่วนนี้ เท่ากับศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษายืนและลงโทษ จำคุกจำเลยที่ 1 กระทง
ละไม่เกิน 5 ปี ที่จำเลยที่ 1 ฎีกาว่าพยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบยังมีเหตุอันควรสงสัยว่าจำเลยที่ 1 มี
และพาอาวูรป็นตามฟ้องหรือไม่ ชอบที่ศาลจะยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้เป็นคุณแก่จำเลยที่ 1
คือยกฟ้องโจทก์ ในข้อหาดังกล่าวเสีย เป็นการฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ข้อหาความผิดฐานมีและ
พาอาวูรป็น จึงต้องห้ามมิให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218
วรรคแรก ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย คงมีปัญหาคือต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ประการเดียวว่า
จำเลยที่ 1 เป็นคนร้ายร่วมปล้นทรัพย์ของผู้เสียหายตามฟ้องหรือไม่ เห็นว่าขณะเกิดเหตุในบ้าน
ของผู้เสียหายที่ 1 และที่ 2 มีไฟนีออนเปิดสว่างอยู่ 6 ดวง ผู้เสียหายที่ 3 ถึงที่ 8 และนางมณฑา
แก้วหนู ก็อยู่ที่บ้านหลังนี้ในขณะเกิดเหตุด้วยดังนั้น ที่ผู้เสียหายทั้งแปดและนางมณฑาเบิกความว่า
เห็นจำเลยที่ 1 กับพวกอีกคนหนึ่งถืออาวูรป็นสั้นเข้ามาในบ้านโดยมีพวกอีก 2 คน อยู่นอกบ้าน
จากนั้นจำเลยที่ 1 กับพวกก็บังคับเอาทรัพย์สินและค้ำเอาทรัพย์สินจากผู้เสียหายทั้งแปดตามรายการใน
บัญชีทรัพย์สินถูกประทุษร้ายเอกสารหมาย จ.5 ไปนั้น เชื่อว่าเป็นความจริง เพราะพยานแต่ละคน
มีโอกาสดูเห็นจำเลยที่ 1 เป็นเวลานาน ซึ่งเมื่อจับจำเลยที่ 1 ได้ และจัดให้มีการชี้ตัวคนร้าย พยาน
ทั้งหมดดังกล่าวก็ชี้ได้ถูกต้องว่าจำเลยที่ 1 เป็นคนร้ายคนหนึ่งซึ่งร่วมปล้นทรัพย์ ตามบันทึกการชี้ตัว

และภาพถ่ายหมาย จ.7 จ.8 จ.12 จ.13 จ.15 จ.16 จ.18 จ.19 จ.24 จ.25 จ.37 จ.38 และ ป.จ.3 ถึง ป.จ.5 นอกจากนั้นในชั้นจับกุมนายดาบตำรวจศุภฤกษ์ ขาวสังข์ พยานโจทก์เบิกความว่าจำเลยที่ 1 ได้นำเจ้าพนักงานตำรวจไปติดตามเอาโทรศัพท์และกบไสไม้ไฟฟ้าของผู้เสียหายที่ 1 และที่ 2 จากผู้รับของดังกล่าวมาเป็นของกลางด้วย อันสนับสนุนให้เห็นว่าจำเลยที่ 1 ได้ร่วมกับพวกปล้นเอาทรัพย์สินดังกล่าวของผู้เสียหายที่ 1 และที่ 2 ไป ยิ่งกว่านั้นในชั้นสอบสวนพันตำรวจโทดิฐ เกียมพิริยะกุล พยานโจทก์ซึ่งเป็นพนักงานสอบสวนเบิกความว่า พยานได้แจ้งข้อหาว่าจำเลยที่ 1 ร่วมกับพวกปล้นทรัพย์สินของผู้เสียหาย จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพตามบันทึกคำให้การของผู้ต้องหาเอกสารหมาย ป.จ.1 และได้นำตัวจำเลยที่ 1 ไปตรวจยึดโทรศัพท์และสร้อยคอทองคำของผู้เสียหายที่ถูกปล้นไปด้วย นอกจากนี้ยังจัดให้ผู้เสียหายชี้ตัวคนร้ายรวมทั้งได้ทำบันทึกและถ่ายภาพการชี้ตัวและการนำชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพของจำเลยที่ 1 ไว้ด้วยตามเอกสารและภาพถ่ายหมาย ป.จ.3 ถึง ป.จ.9 อันสนับสนุนให้เห็นว่าจำเลยที่ 1 ได้ร่วมกับพวกปล้นทรัพย์สินของผู้เสียหายจริง จำเลยที่ 1 จึงให้การรับสารภาพต่อพนักงานสอบสวนเช่นนั้น เมื่อพยานโจทก์ทุกคนไม่เคยรู้จักจำเลยที่ 1 มาก่อนเช่นนี้เชื่อว่าทุกคนได้เบิกความตามสัตย์จริง หาได้แก่งกล่าวหาจำเลยที่ 1 แต่อย่างใดไม่พยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบมีน้ำหนักรับฟังได้แจ้งชัดว่าจำเลยที่ 1 เป็นคนร้ายร่วมปล้นทรัพย์สินของผู้เสียหายตามฟ้องพยานหลักฐานของจำเลยที่ 1 ไม่มีน้ำหนักหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์ได้ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษามานั้น ชอบแล้วฎีกาของจำเลยที่ 1 ฟังไม่ขึ้น" พิพากษายืน

องค์คณะ

อธิราช มณีภาค · ไพศาล เจริญวุฒิ · สมลักษณ์ จัดกระบวนพล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/12/2542>